

ščiti naj manjščine — pa naj si že bodo slovenske, nemške ali laške — na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem ali Primorskem. Le po tej poti pride se do sreče Avstrije».

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Ministri grof Thun, dr. Kaizl in Bärnreither so bili v soboto v Budapešti; razgovarjali so se z ogerskimi tovariši o avstro-ogerski pogodbi. — Pri občinskih dopolnilnih volitvah v III. razredu so zopet zmagali krščanski antisemiti. Zaman so se zvezali liberalci in Schönererjanci.

Štajarsko. Graska konjska železnica ali tramvaj je imela lani nad 90 tisoč gld. čistega dobička, in vendar so njeni služabniki sila slabo plačani, dasi se na dan trudijo po 14 do 16 ur. Ta železnica je namreč v židovskih rokah.

Koroško. Nemški «šulverein» deli po slov. krajih Judežev groše ter namerava blizu vrle slov. velikovške šole postaviti nemško učilnico, prav za prav mučilnico za slovenske otroke. — Celovška trgovinska šola je dobila že od ministerstva pravico javnosti.

Kranjsko. V petek sta «Slovenec» in «Slov. Narod» objavila pravne točke. — V Ljubljani se je ustanovila «Gospodarska zveza» za vse slov. pokrajine. — Vlada je že izvolila odbor, ki bo vodil zidanje nove višje gimnazije v Ljubljani.

Primorsko. «Šolski dom» začnejo zidati v Gorici. Goriški Slovenci so res občudovanja vredni, ker toliko žrtvujejo za svojo dečo. — Pri Sv. Jakobu v Trstu bodo po veliki noči spet uvedene slov. pridige.

Ogersko. Dne 15. marcija so slavili punt 48. leta. Madjari so si bili povsod navdušeni, ali preseneteni so vendar bili, ko so se jim pridružili socijalni demokratje, ki so na več krajih dobili prvo besedo ali pa so začeli krvavi pretep.

Vnanje države.

Rim. Oni dan se je sv. očetu poklonil bivši naš ministerski predsednik, grof Badeni, s svojo soprogo. — O jubileju so papežu Leonu XIII. častitali tudi laški katoliški časnikarji. Papež so jih lepo pohvalili ter jim priporočali, naj vedno složno delujejo.

Italijansko. O Crispijevih sleparijah razpravlja te dni parlament ali državni zbor. Crispi, bivši ministerski predsednik, ima dovolj krivic na svoji vesti, vendar pa ga večina parlamenta ne bo izročila sodišču. Vrana vrani očij ne izkljuje, framasoni framasonu tudi ne.

Francosko. Volitve v državni zbor bodo dne 8. maja. — Vlada je nekaj mornarice poklicala pod orožje. Ta mobilizacija je bojda samo za poskušnjo.

Nemško. Dotični odsek državnega zbora je v drugem branju sprejel predlog o povečanju vojne mornarice. Včeraj je o tem začela razpravljati poslanska zbornica. Predlog bo gotovo tudi tukaj vsprejet, ker je večina katoliškega centra zanj pridobljena. Radovedni smo, kaj bodo katoličani za to uslugo dobili.

Srbsko. Srbski kralj Aleksander je nekoliko zbolel, njegov oče Milan, zdaj najvišji poveljnik armade, pa dela proti Bolgariji zgago, da se utegne priti do vojske. Je-li Milan že pozabil, da je bil jeseni 1885 pri Slivnici od Bolgarov pošteno t-pen?

Turško. Razun Nemčije so se vse evropske velevalisti izrekle za to, naj postane grški princ Jurij guverner na Kreti. — Sultan je vendar enkrat iz grške Tesalije poklical nekaj vojakov in sicer jedno divizijo, ter jo poslal proti bolgarski meji.

Cerkvene zadeve.

Knezoškofu Jakobu v slovo!

(Iz Ljubljane, koncem svečana).

(Dalje.)

Odgoja naše mladine je zadnja leta prišla zelo že v roke redovnic. Upati smemo, da se ta vpliv še bolj razširi in utrdi v blagor našega mladega naraščaja. Pred vsem pa moramo skrbeti in delati na to, da se čim preje v dejanje izpremeni krasna ideja škofova: katoliška gimnazija v rokah očetov jezuitov.

Za vladanja knezoškofa dr. Missije so se tudi ljudski misijoni po deželi in v mestih pridno obhajali. Vodili so jih jezuitje in lazaristi. Kako blagodejno in mogočno je vplivalo to na prepoved verskega mišljenja in življenja med narodom, vedo povedati duhovniki, ki so to skusili; upliv misijonov se kaže tudi v javnem političnem življenju.

Poudarjal sem že poprej, da se knezoškof dr. Missia odlikuje pred vsemi svojimi predniki na ljubljanski stolici zlasti s svojim pristnim dušnopastirskim delovanjem. Povo-dom kanoničnih vizitacij in za časa birmovanja je obiskal celo najskrajnejše, najtežje pristopne župnije na visokih hribih in tudi mnoge podružnice. Večkrat je po dvakrat na dan delil zakrament sv. birme in povsod sam pridigoval. Ni čuda, da se je včasih bolan samega truda in potovanja vrnil domov. A niti bolezen ga ni ovirala v tem uzornem dušnopastirskem delovanju. Udeleževal se je tudi rad raznih cerkvenih slovesnostij, katere so priredila semtertje katoliška društva. Kako blagodejen utis je naredilo to vselej na duhovnike in na ljudstvo, skušali smo v raznih priložnostih. Dá, knezoškof dr. Missia je bil ne le škof, temveč tudi prvi, neumorno delavni dušni pastir, vzgled vsem župnikom in kaplanom, kako se je treba nesebično požrtvovalno truditi v zveličanje duš. In uprav po tem delovanju svojem je postal on ljubljeneč kranjskega ljudstva, katero ga bo ohranilo v najblajšem, hvaležnem spominu!

III.

Leon XIII. poudarja zopet in zopet, da sedanji čas tirja od duhovnikov več nego je tirjal sploh kateri poprej. Treba je delovati ne le v cerkvi, temveč tudi zunaj nje. S tem se je naložilo duhovščini osodepolno breme, ker duhovnik, ki je po stanu svojem zavezan, da se posvetnemu hrupu odteguje, primoran je vsled neugodnih časovnih razmer podati se med ljudstvo, v hrupne zборе in tam braniti pravdo sv. cerkve in zatiranega ljudstva. Osodepolna naloga je to za vsakega duhovnika, sem rekel. Duhovnik ostane človek tudi kot duhovnik in v vsakdanjem posvetnem življenju in vrvenju, v katero se mora podajati, pripeti se lahko, da trpi njegov stanovski ugled, da si nakoplje celo mržnjo mnogih ljudij. Stvar je torej silno kočljiva, odijozna; a ni drugače, časa tok tirja sedaj od duhovščine tudi to hudo žrtev!

Ko je ubogo ljudstvo v gmočnem oziru zapuščeno tako rekoč od celega sveta in prepuščeno sebi in oderuhom na milost in nemilost, mora mu duhovnik tudi v telesnih stiskah pomagati in svetovati, kolikor more.

Po opominu in navodilu sv. očeta se je vnelo povsod po katoliškem svetu živahno delovanje duhovščine na socijalnem polju. Smelo pa trdim, da je malo škofij na svetu, kjer bi se krščansko-socijalno delovanje duhovščine tako hitro in tako močno razvilo in ukrepilo, nego ravno v naši ljubljanski škofiji. In vse to je delo prevzvišene knezoškofa, kateremu so navodila Leonova sveta. Kako mogočno in obsirno se je ustanovila kat. organizacija na Kranjskem!

Podlago vsemu temu pa je postavil katoliški shod leta 1892., za katerega mora ves narod slovenski našemu vzornemu knezoškofu večno hvaležen biti! Kje bi mi Slovenci zdaj bili, kam bi že zašli na krivi poti, ko bi si pravočasno ne predrugačili svojih korakov!

V svrhu katoliško-narodne organizacije se je ustanovilo leta 1888. katoliško tiskovno društvo s katoliško tiskarno v Ljubljani. V njej se natiskuje cela vrsta raznih strogo katoliških časnikov in knjig. «Slovenec», «Domoljub», «Glasnik», «Venec», itd. nosijo zdrave ideje med ljudstvo.

Leta 1896. se je ustanovila tudi «Leonova družba», ki ima namen s svojim glasilom «Obzornikom» zbirati okoli sebe učeni slovenski svet. «Umetniško društvo» pospešuje domačo, zlasti cerkveno umetnost.

Za delavske stanove so se ustanovila mnoga delavska, rokodelska, obrtna, mladeniška, izobraževalna društva, ki varujejo svoje člane duševnega in gmočnega propada. Razven tega so se osnovali in se še snujejo kmetijske in obrtne zadruge, posojilnice, hranilnice, konsumna društva, itd. vse v blagor propadajočega ljudstva. Na zunaj pa družijo in veže vse dobromisleče katoliške može kranjsko katoliško politično društvo s središčem v Ljubljani, hkrati z raznimi drugimi političnimi društvi, ki so ustanovljena za posamne okraje.

Poleg teh novoustanovljenih društev pa so tudi vsa starejša dobrodelna društva, na pr. Vincencijeva družba, gospejino društvo itd. v svojem delokrogu kar najuspešnejše delovala.

To živahno in iskreno katoliško gibanje seveda ni ugajalo in še sedaj ne ugaja slovenskim naprednjakom, onim možem, ki nosijo sicer še slovensko ime, a so duha slovenskega že davno se znebili in sedaj le s tem hočejo naš narod osrečiti, da mu čim preje vcepijo tujega duha, ki pa je pristno slovenskemu naravnost nasproten, in zato zanj škodljiv ter naravnost poguben.

Knezoškof dr. Missia se je z vso energijo uprl takemu pačenju slovenskega ljudstva. Neustrašeno, ne glede niti na desno niti na levo je zasledoval svoj smoter, in duhovščina mu je stala zvesto ob strani. Za vsa ta blaga dela, za najboljše namene pa je žel apostolski mož z nasprotne strani le preganjanje, natolcevanje in najgrše psovanje. Pomislimo le nekaj let nazaj! Poglejmo v zadnje letnike «Slovenskega Naroda» in «Rodoljuba»! Koliko ostudnih psovov je padalo na njegovo vzvišeno osebo, kako grdo in odurno so se sumničala najblajša dela njegova, kako so se natolcevali njegovi dobrohotni nameni! A čemu bi odpiral iz nova rane, ki so se komaj zacelile? Zadosti naj bo, da sem na to le opozoril! S svojim višjim pastirjem je trpela tudi duhovščina. A z veseljem je trpela najhujše udarce, samo da je videla zmagojočo pošteno, sveto stvar. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Sadeži naših vrtov.

(Konec.)

Ker smo že pri tem, moramo reči, da najzgodneje nam treba sejati seme za zeljne sadike (flance). Pri tem semenu posebno svarim, da se le iz zanesljivih rok kupuje, ako pa je doma pridelano, da se ne zamenja s semenom od repe, kateremu je za las podobno. Najbolje je vselej pri spravljaju tega in vseh podobnih si semen, na zavitek zapisati ime semena. Toliko vsled tega, ker je že mnogo gospodinj mesto zeljnih sadik, vsejalo — repo, kar je pač dvojna, prej omenjena škoda.

Poleg zeljnih sadik nam je tudi skrbeti za druge, zlasti peso, katere sadike se pozneje zasade kakor rob okoli kapusa in v jeseni prav izvrsten pridelek dajejo. Enako je s kolerabo, solato endivijo (katera se pa še le o Kresu seje, sicer raste le v vrh) in drugimi. Sploh je takim sadežem, ki se morajo presajati, vrt nekaka pestunja, v katerega rokah dospejo do moči, ki jo med drugim zelenjem potrebujejo.

Ako ni pravega prostora drugje, mora se tudi pa vrtu v kakem kotu odločiti graedic

za nasaditev »štoržev« od zelja, v drugem repa — (katero dvoje baje ne sme biti vkup!) Zraven se ne pozabi lahko na korenje, peso, redkev itd., da je potem vsacega semena dosti doma. Kadar to dozori in se spravi, pa se v ona mesta nasadi jesenskih pridelkov sadike, endivije, pesa itd. Saj nobena pametna gospodinja ne sme pustiti v poletnem času kake gredice prazne.

Ko smo tako glavne pridelke vrta oskrbeli, ne smemo pozabiti še na manjše, ki so istotako potrebni in koristni. Posamezne gredice se odločijo: za česen, brez katerega se skoraj ne more shajati. Druga za rumeno korenje, katero ne moremo prehvaliti glede dobrote pri kuhanju mesne juhe, ker po barvi nadomestuje žefran, po okusu pa je juha veliko sladkejša. Spet je dobro vsaj v jedno gredico zasaditi kumarinega semena, v drugo manjšo petersiljevega, spet majarona in mnogo drugih zelišč, ki so v kuhinji vedno potrebne. Seveda se ne pozabi zraven na dišeči šnitlek, kateri raste navadno ob robu gredice, da ga lahko kadarsibodi »strižejo«.

Zraven drugih kuhinjskih zelišč, treba skrbeti vsaj v kakem kotu, da se goje zelišča, pripravna nam povrniti večkrat izgubljeno zdravje. V tem ne pozabimo v prvej vrsti na slez ali ajbež, katerega vsadimo kje v kotu, ker hoče imeti mir, da ga ne smemo prekopavati. Enako koristen je v nekaterih boleznih grmič žavbej, potem meta, prežiljka, kamilice in še mnogo drugih. Takšno zdravilno gredico pač treba pri vsakej hiši gojiti, kajti tu ne velja pregovor da »v sedmih letih vse prav pride«, nasproti nam ta zdravila skoraj vsako zimo dobro služijo.

Se mnogo je sadežev vrta, kateri pa nekateri povsod ne uspevajo. Po kraju, legi in zemlji vrta se ondi goje pač najpotrebnejše in nežnejše rastline, katere se rabijo v manjši množini. Sploh so te nasproti drugim pridelkom enako zabela jedi, katera bolje diši, boljši okus napravi. Pameten kmet torej ne bo zavidal ali branil ženskam najbolj priljubljeni kraj — vrt, dobro obdelati, lepo razvrstiti, z vsem potrebnim semenjem oskrbeti, ker videl bode z radostjo, da nosijo — enako iz kašče, vedno nekaj iz njega. Sploh pa nam bodi lepo obdelani in okinčani vrt nekaka predpoda onega vrta, v katerega enkrat vsi priti želimo. Pohorski.

Sejmi. Dne 26. marca v Poličanah (za svinje), na Starih Sv. gorah, v Dobovi in na Bizeljskem. Dne 28. marca na Podplatu, v Ločah, Rušah, Arnotcah in Marenbergu. Dne 30. marca v Imenem (za svinje). Dne 31. marca na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 1. aprila v Braslovčah, Arnovžu, na Spodnji Polskavi (za svinje), v Slov Bistrici, Ormožu in Stradnu.

Dopisi.

Z Dunaja. (Jubilejna cerkev.) Naš vzvišeni vladar praznuje letos praznik, ki mora navdati vsako domoljubno srce z najpristranejšim veseljem in največjim navdušenjem. Praznik petdesete povrnitve onega prepomenljivega dneva je to, ko je bil od Boga na prestol poklican naš ljubljani cesar Franc Jožef I. Petdeset let! Pol stoletja! V življenju narodov le kratka doba, majhen val v mogočnem toku časa! Za posameznika pa pomenja pol stoletja čisto celo življenje. Komur koli je usojeno, petdeset let zvesto in vestno delovati, tistemu se izkazujejo ob ti priliki odlikovanja, prirejajo udanostne mu izjave.

Ako pa mogočen knez, gospodovalec mnogih in velikih dežel, doseže pri Bogu milost, slaviti takšen praznik; ako je razun tega mnogo storil, pridobil si s prekrasnimi krepostmi udano ljubezen svojih podanikov, tedaj bode to jeden izmed najlepših spominskih dnevo, skupna slavnost vseh njegovih narodov. Kako pa šele, če je mož, čegar

slavnost se ima vršiti, naš preljubljeni cesar Franc Jožef, ljubezen, veselje in ponos svojih podanikov! Kaj so nasproti takšnemu vladarju tudi najsijajnejše udanostne izjave, katerih manjkalo ni in ne bode! Ali morejo biti v pravem razmerju z velikostjo dogodka in pred vsem z vzvišeno osebo vroče ljubljenega vladarja?

Našemu prizadevanju, slaviti cesarski jubilej na kolikor mogoče dostojen način, odgovarja z vzvišeno željo Njega Veličanstvo cesar sam. V zares cesarski svoji plemenitosti se je velikodušni vladar izrazil, da ne išče veselja v svoji sreči, ampak v sreči in blagru svojih državljanov, da so mu najljubša vezila k njegovemu vladarskemu jubileju čini dobrotelčnosti in dejanja ljubezni do bližnjika. In ta veličastna cesarjeva beseda je čudovito delovala. Povsod se vzdigujejo cerkve, šole, bolnišnice in sirotišnice in najrazličnejši blagru in lajšavi bede posameznikov posvečeni zavodi, pojavlja se splošno tekmovanje, storiti dobro, storiti isto cesarju na ljubo. Cesarjeva beseda nahaja odmev v srcih vseh Avstrijcev, in če bode se ob času slavnosti dvigale k nebesom brezštevilne pobožne molitve za našega cesarja, tedaj bode med njimi tudi mnogo mnogo globoko občutenih blagoslov-ljajočih želja, prihajajočih iz hvaležnih src onih, katerim je cesarjev jubilej prinesel ob jednem duševne in gmotne dobrote, zagotovitev človeka dostojnega obstanka, skrbno postrežbo v bolezni in starosti, olajšanje v revščini.

V duhu tega blagega prizadevanja, častiti cesarja z domoljubnimi dejanji, hočejo podpisanci podati nov povod, v smislu cesarjeve besede izvršiti dobro, Bogu prijetno in najsvetejšim namenom človeštva ne le za trenotek, ampak tudi za prihodnja stoletja in pokolenja služeče dejanje s stavbo, katere utemeljitev ostane na vse čase spojena s spominom na veliki praznik leta 1898. Bila bi to stavba župnijske in garnizijske cerkve v Donavskem mestu v drugem dunajskem okraju, ki je postala s stavbenim razvojem tega od Njega Veličanstva mogočno pospeševanega novega dela mesta s svojim mnogobrojnimi, zlasti tudi delavskemu stanu pripadajočim naseljenjem in po ustanovitvi dveh velikih vojašnic v korist dušnega pastirstva neobhodno potrebna.

Objavljamo torej tem potom poziv na srca vseh avstrijskih domoljubov brez razlike narodnosti in politične smeri, da bi z združenimi močmi prispevali k stavbi te cesarske jubilejske cerkve, v kateri bodo k Gospodu Bogu molili razun bodočih župljanov naši vrli vojaki. Posvetiti se ima cerkev sv. Frančišku asiškemu kot godovniku Njega Veličanstva. S stranskimi kapelicami, ki bi se naj posvetile priprošnjikom posameznih dežel, dala bi se ta cerkev dalje dovršiti v mogočno daleč na okrog vidljivo proročišče složnosti in zvestobe k cesarju, v znak vsa ljudstva naše monarhije družbe, v armadi posebej utelešene državne misli. Vojaki, ki nosijo cesarsko suknjo, so, dasiravno različni po narodnosti in jeziku, vsi tovariši in sobojevniki.

Da bi pač vsakdo sodeloval pri ti udanostni izjavi z naklonitvijo darov po svojih močeh, da bi se dvignilo novo svetišče božje tukaj v našem lepem cesarskem mestu, veliko in veličastno, kakoršno se spodobi ljubezni avstrijskih narodov do svojega vladarja, kraj, kjer bodo kipele k nebesom zahvale za vse dobrote in kjer se bode prosilo obilnega blagoslova za našega vroče ljubljenega cesarja, za cesarsko hišo in našo milo Avstrijo!

Da bi tukaj izraženo misel, ki najde gotovo vesel odmev v vseh avstrijskih srcih, približal njenemu uresničenju, sestavil se je pod najvišjim pokroviteljstvom Njene cesarske in kraljevske Visokosti presvetle gospe nadvojvodinje Marije Terezije in pod častnim predsedstvom prečastitega knezonadškofa dunajskega, Njega eminence kardinala dr. Antona Gruse sledeči odbor: predsednik: Karlos knez

Clary in Aldringen. 1. podpredsednik: dr. Karol Lueger, župan dunajski. 2. podpredsednik: dr. Ernst Hauswirth, opat škotskega samostana. — Darove vsprejema tudi knezonadškofijska konzistorijska pisarna na Dunaju.

Iz Zagreba. (Za slogo.) »Sl. Gosp.«! Veliko let se že boriš in deluješ na prosep svojega naroda pod geslom: »Vse za vero, dom, cesarja!« Vsak pošten Slovenec te spoštuje in tudi rad prebira, ker dobro ve, da se bode po tebi o mnogem poučil, kar mu je potrebno za časno in pa večno srečo. Tudi tukaj v Zagrebu, katerega prebivalstvo je ena dobra tretjina Slovencev, te radi zvesti slovenski sinovi in hčere prebirajo; in razveselilo nas je, ko si začel v početku tega leta v povečane obliki izhajati, da nam lažje več dobrih nauk in zabave podaš. Prav tako! »Vse za vero, dom, cesarja«, le navdušeno in neprestrašeno naprej!

Slovenec in Hrvat, sinove ene slovanske matere, je sicer politika razdružila in za mejo vodo postavila, ali voda ni kri, da nas zamore razdvojiti. To nam pokazuje tudi naša slavna povest. Zedinjenimi močmi so se nekdanji naši očetje bojevali proti sovražnikom in tlačiteljem svojim, kakor proti Frankom, tako tudi proti okrutnemu Turčinu; ter so 300 let se proti zadnjemu kakor hrabri levi bojevali in bili čvrsta obramba krščanstva in pa predzidje zapadne Evrope, da je niso mogli tlačiti, kakor so to z nami na jugu storili. In dokler so naši očetje držali skoz 300 let v eni roki motiko in otiko, da si pridelajo kruhek, v drugi pa so držali bojno kopje in meč, da si obvarujejo svojo sveto vero in pa mili dom, je severna in zapadna Evropa z malo izjemo lahko kulturno napredovala.

In ko so naši očetje zedinjenimi močmi sovražnika premagali in turški polmesec vrgli ob tla, kaj so pač imeli po naravnem zakonu, kateri je v srce vsakega plemenitega človeka od Boga vsajen, pričakovati od narodov zapadne Evrope? Hvaležnost in pa bratsko pripomoč, da jih dosežejo prej ko mogoče v znanju in kulturnem napredku. Ali smo to zadobili? O kaj se! Za sužnje nas hočejo imeti, ovirajo nas v vsakem napredku in hudobno gledajo, ko vidijo, da Slovan gre na dan. Še več, prevzeli so se in puntali, in spet so jih pred 50 leti naši morali iti mirit, da se ljuba Avstrija ohrani.

In kaj bomo mi storili? Ali se naj mar udamo žalostnej usodi, katero nam oni krojijo? Ne, ampak pod geslom našega premisljivega gospodarja, cesarja in kralja: »Viribus unitis« složimo se, zjedimo, delujmo vsi in povsod za to, da prej in prej zadobimo tisto, kar nam je tuja krivica vzela. Samo tako, zedinjenimi močmi pod zastavo Kristusa Zveličarja in pod zastavo naše prejasne hiše habsburške je mogoč vsak napredek pri nas. Kad se bratska srca slože i slovo plivat može. Slogom rastu male stvari a nesloga sve pokvari. U to ime pomoz Bog! Sve za vjeru i domovinu! Jurjev.

Iz Vojnika. (Rajska roža.) Kar je človeku drago in ljubo, to navadno hitro mine. Te resnice sem se pred kratkim zopet prepričala. Imela sem prijateljico Terezijo Kvederjevo, ki mi je bila draga in ljuba bolj kakor samo zlato. Imela sem jo, a nimam je več. Vzela mi jo je nemila smrt. Ni še dolgo od tega žalostnega trenutka.

Žalosten je bil ta trenotek ne za rajno, pač pa za me in za vsako pošteno dekle. Zakaj pokojna nam je bila ne le ljubezniva tovaršica, ampak najlepší vzgled dekliskega življenja. Bogastva ni imela, pač pa pridne, delavne roke. Ponašala se ni s prstanom na roki, ne s svilnatim robcem na glavi, kakor storijo nespametne device. S košato obleko si ni iskala znanja pregrešnega, ker je vedela, da to človeka ne stori srečnega. Pač pa je zaljšala s ponižnostjo, čistostjo, potrpežljivostjo svoje srce in je vzgledno učila, naj tudi druge tako storé.

Lepo je živela, srečno se je preselila tja, kamor je hrepnela v življenju. Veličasten